

Het Boek Joël en de Laodiceese Kerk van de Zevende-dags Adventisten - Nummer Negentien

Jeff Pippenger

2025-12-25

Nummer negentien

De Leeuw uit de stam van Juda is een naam voor Jezus, die het werk van Christus benadrukt in het verzegelen en vervolgens ontzegelen van Zijn profetische Woord. In hoofdstuk vijf van Openbaring heeft de Leeuw uit de stam van Juda, die ook de Wortel van David is, overwonnen om het boek te openen. De „wortel” van David was Isai, en de wortel van Isai was Fares, en zijn wortel was Juda, en zijn wortel was Jakob, en zijn wortel was Izak, en zijn wortel was Abraham. De Wortel van David of Isai, wanneer die wordt vermeld in samenhang met de Leeuw uit de stam van Juda, legt de nadruk op de beginselen van begin en einde, hetgeen Alpha en Omega is. Wanneer de Openbaring van Jezus Christus in hoofdstuk één van Openbaring wordt ontzegeld, is de voornaamste eigenschap van Zijn karakter dat Hij Alpha en Omega is. Wie Hij is, is tevens het beginsel dat wordt aangewend om de profetieën te ontzegelen die de Leeuw uit de stam van Juda heeft verzegeld, wanneer Hij bepaalt dat het tijd is.

De ontzegeling van Gods profetisch Woord is een onderdeel van Gods verlossingswerk, terwijl Hij de kracht van Zijn Woord gebruikt om opwekkingen voort te brengen overeenkomstig Zijn wil. Zuster White zegt dat, wanneer de boeken Daniël en Openbaring beter worden begrepen, er onder ons een grote opwekking zichtbaar zal worden. Het is het licht van Gods profetisch Woord dat opwekking en reformatie voortbrengt overeenkomstig Zijn wil.

Zuster White verwijst, wanneer zij naar de laatste dagen ziet, naar een grote reformatie die onder Gods volk in de laatste dagen plaatsvindt. De opwekkingen en reformaties van de heilige geschiedenis werden alle voortgebracht door Gods Woord, en elk van die heilige tijdperken wees vooruit naar de laatste grote opwekking en reformatie die kort vóór de zondagswet begint. Die opwekkingen worden teweeggebracht door een ontzegeling van Gods Woord. De zeven donderslagen waren verzegeld, evenals het boek Daniël in hoofdstuk twaalf.

Wanneer wij de profetische kenmerken van een periode van verstrooiing toepassen die verbonden zijn met het symbool van 1260, ontdekken wij dat in Openbaring elf Mozes en Elia drie en een halve dag dood op de straat liggen. Tegen vers achttien is de tijd van Gods toorn aangebroken. Mozes en Elia vertegenwoordigen Gods volk vlak vóór het einde van de menselijke genadetijd. Zij zijn gedurende 1260 symbolische dagen verstrooid in de straten van Sodom en Egypte, waar Jezus gekruisigd werd.

Mozes en Elia werden gemachtigd hun getuigenis te geven vanaf vers drie tot en met vers zeven, waar zij op de straat worden gedood. Johannes voltooide het meten van de tempel in vers twee; vervolgens werden Mozes en Elia gemachtigd hun getuigenis te geven, gekleed in zakken. De boodschap van Elia en Mozes werd in 1844 aan het Filadelfische Milleritische adventisme

gegeven, en tegen 1863 waren hun stemmen begraven onder de gebruiken en overleveringen die van generatie op generatie worden doorgegeven. Zij werden gemachtigd hun getuigenis gedurende drieënhalf jaar te geven, gekleed in „zakken”, een symbool van de toenemende duisternis vanaf 1863.

Wanneer wij Zuster Whites omschrijving van de zeven donderslagen, als aanduidend de gebeurtenissen van de eerste en tweede engel, toepassen op een regel-op-regelwijze, construeren wij een geschiedenis die begint met een engel die neerdaalt met een boodschap; maar regel op regel is die engel zowel de eerste als de tweede engel. De ene zette zijn voet op het land en één voet op de zee op 11 augustus 1840, en de andere kwam bij de teleurstelling van 19 april 1844 aan.

De volgende waymark in elke parallelle geschiedenis is Gods hand, die in verband staat met de tafelen van Habakuk. Bij de eerste engel werd de kaart van 1843 vervaardigd, maar er bevond zich een fout in enkele van de berekeningen. Bij de tweede engel is Gods hand een waymark van de tafelen van Habakuk; voorgesteld toen Hij Zijn hand van de fout terugtrok. Toen Hij Zijn hand terugtrok, ontwikkelde de boodschap zich geleidelijk totdat zij haar hoogtepunt bereikte op de kampbijeenkomst te Exeter, vlak vóór de teleurstelling van 22 oktober 1844.

De twee lijnen duiden op een wereldomvattende boodschap, want de engel die aankomt plaatst één voet op het land en één voet op de zee, en de inspiratie deelt ons mee dat dit een wereldomvattende boodschap voorstelt. De engel markeert tevens het begin van de vertoeftijd in de gelijkenis van de tien maagden. Bij deze eerste wegmarkering zien wij ook Gods hand een leugen voortbrengen. Op 19 april 1844 scheen het profetisch alsof het gezicht had gelogen, maar zij die geduld hadden, wachtten, en hoewel het gezicht vertoefde, loog het niet. Maar wanneer de lijn die wij opbouwen begint, wordt de leugen van de eerste teleurstelling aangeduid als een kenmerk van de eerste wegmarkering.

Dan toont de wegmarkering van Gods hand en Habakuks tafelen dat God een vergissing bedekt en vervolgens Zijn hand van de vergissing wegneemt. In de Milleritische geschiedenis werd de vergissing door God toegelaten in mei 1842, toen de kaart werd gedrukt, en daarna werd de vergissing geopenbaard toen het jaar 1843 eindigde; maar eerst enige tijd daarna nam de Heer Zijn hand weg van de vergissing in de cijfers. De vergissing duurde van mei 1842 tot ergens na de eerste teleurstelling. Voor de eerste engel zijn Gods hand en Habakuks tafelen gemarkeerd in mei 1842, maar het wegnemen van Zijn hand in de geschiedenis van de tweede engel zou kort na de eerste teleurstelling zijn.

Dit identificeert de wegmarkering van de „hand” als een profetische periode. Een periode die begint met Zijn hand die een vergissing bedekt, en vervolgens eindigt met Zijn hand die van de vergissing wordt weggenomen. Deze periode van Zijn hand die bedekt en onthult, is een illustratie van het werk van de Leeuw uit de stam van Juda wanneer Hij profetisch licht verzegelt en vervolgens ontzegt. Hij bedekte de waarheid en openbaarde daarna diezelfde waarheid—in een ander licht dat het oorspronkelijke licht niet tegensprak. Hij deed dit om de opwekking en reformatie van de Milleritische Middernachtsroep voort te brengen.

De vertoef tijd, die begon met de komst van de engel, eindigde toen Zijn hand werd weggenomen, waardoor profetisch licht werd ontzegd, hetgeen de „zevende-maandsbeweging” op gang bracht die leidde tot de boodschap van de Middernachtsroep op de kampbijeenkomst te Exeter, waar de boodschap uitgroeide tot een vloedgolf, tot aan de gesloten deur bij de grote teleurstelling. De openbaring van Gods macht door het ontzeggen van Zijn Woord bracht een toenemende opwekking en hervorming teweeg.

In 1863 werd het Laodiceïsche Milleritische beweging verboden de Jordaan over te trekken, en werd haar de woestijn toegewezen wegens het stenigen van Elia en Mozes. De boodschap van William Miller was de boodschap van Elia, en Millers fundamentele boodschap was Mozes’ „zeven tijden”. De „zeven tijden” te verwerpen was Mozes te doden, en de fundamentele waarheid die door Miller naar voren was gebracht te verwerpen, was Elia te doden. In 1863 werden de boodschapper en de boodschap op de straat gedood, en vanaf dat moment was de enige manier om hen te vinden, hun graven te zoeken in Jeremia’s oude paden. Zij waren dood op de straat—dat wil zeggen, totdat zij worden opgewekt. Zij worden opgewekt wanneer de „toekomstige gebeurtenissen” van de „zeven donderslagen”, die „in hun volgorde geopenbaard” zullen worden, worden herhaald—in de geschiedenis van de honderd vierenveertig duizend.

Wanneer de geschiedenis van de eerste engel over de geschiedenis van de tweede engel wordt gelegd, brengt de profetische structuur een referentiepunt voort om de hand van Christus te volgen, die het licht is op het pad van de Middernachtsroep. Het oorspronkelijke licht van de Middernachtsroep verlicht het pad, en het is het licht van Zijn „heerlijke rechterarm” dat de weg omhoog langs het pad wijst.

„Het scheen mij toe dat ik door licht omgeven was en hoger en hoger van de aarde opsteeg. Ik keerde mij om om in de wereld naar het adventvolk te zoeken, maar kon het niet vinden, toen een stem tot mij zei: ‘Kijk opnieuw, en kijk iets hoger.’ Daarop sloeg ik mijn ogen op en zag een recht en smal pad, hoog boven de wereld opgeworpen. Op dit pad reisde het adventvolk naar de stad die zich aan het verre einde van het pad bevond. Achter hen, aan het begin van het pad, was een helder licht opgericht, waarvan een engel mij zei dat het de ‘middernachtsroep’ was. Dit licht scheen over het gehele pad en verlichtte hun voeten, opdat zij niet zouden struikelen.

„Als zij hun ogen gericht hielden op Jezus, die vlak vóór hen was en hen naar de stad leidde, waren zij veilig. Maar weldra werden sommigen moede en zeiden dat de stad nog een verre weg was, en dat zij hadden verwacht er reeds te zijn binnengegaan. Dan moedigde Jezus hen aan door Zijn heerlijke rechterarm op te heffen, en van Zijn arm ging een licht uit dat over de adventschare golfde, en zij riepen: ‘Halleluja!’ Anderen verwierpen roekeloos het licht achter hen en zeiden dat het niet God was geweest die hen zó ver had geleid. Het licht achter hen doofde uit, zodat hun voeten in volslagen duisternis achterbleven, en zij struikelden, verloren het zicht op het merkteken en op Jezus, en vielen van het pad af, neer in de donkere en goddeloze wereld beneden.” *Christian Experience and Teachings of Ellen G. White, 57.*

Wanneer Christus Zijn heerlijke arm opheft, gebruikt Hij Zijn „hand” als een symbool van Zijn werk in het leiden van Zijn volk. Wanneer wij de komst van de tweede engel in verband brengen

met de eerste engel die op 11 augustus 1840 neerdaalde, ontdekken wij dat beide engelen een boodschap in hun handen hadden.

„Mij werd getoond met welke belangstelling de gehele hemel kennisnam van het werk dat op aarde gaande was. Jezus gaf een machtige engel opdracht neer te dalen en de bewoners van de aarde te waarschuwen zich voor te bereiden op Zijn tweede verschijning. Toen de engel de tegenwoordigheid van Jezus in de hemel verliet, ging een buitengewoon helder en heerlijk licht vóór hem uit. Mij werd gezegd dat zijn zending was de aarde met zijn heerlijkheid te verlichten en de mens te waarschuwen voor de komende toorn van God. ...”

‘Een andere machtige engel kreeg opdracht naar de aarde neer te dalen. Jezus legde een geschrift in zijn hand, en toen hij op de aarde kwam, riep hij: “Babylon is gevallen, is gevallen.” Toen zag ik de teleurgestelden opnieuw hun ogen naar de hemel opheffen, vol geloof en hoop uitziend naar de verschijning van hun Heer. Maar velen schenen in een staat van verdoving te blijven, alsof zij sliepen; toch kon ik op hun gelaat de sporen van diepe droefheid zien. De teleurgestelden zagen uit de Schriften dat zij zich in de vertoef tijd bevonden en dat zij geduldig moesten wachten op de vervulling van het visioen. Hetzelfde bewijs dat hen ertoe had gebracht in 1843 naar hun Heer uit te zien, bracht hen ertoe Hem in 1844 te verwachten. Toch zag ik dat de meerderheid niet beschikte over die kracht die hun geloof in 1843 had gekenmerkt. Hun teleurstelling had hun geloof verzwakt.’ Early Writings, 246, 247.

Beide engelen zijn elk een van drie engelen die samen één symbool vormen; daarom stemmen zij overeen wat betreft de boodschap die zij vertegenwoordigen, hoewel zij ieder hun eigen unieke boodschap vertegenwoordigen. Beide engelen hebben een „geschrift” in hun handen, dat een beproeving voorstelt. De „eerste en tweede engel moeten parallel lopen” met de derde engel.

„God heeft de boodschappen van Openbaring 14 hun plaats gegeven in de reeks van de profetie, en hun werk mag niet ophouden vóór het einde van de geschiedenis van deze aarde. De boodschappen van de eerste en de tweede engel zijn nog steeds waarheid voor deze tijd, en moeten parallel lopen met deze die volgt. De derde engel verkondigt zijn waarschuwing met luide stem. ‘Na dezen,’ zei Johannes, ‘zag ik een andere engel uit de hemel neerdalen, bekleed met grote macht, en de aarde werd verlicht door zijn heerlijkheid.’ In deze verlichting is het licht van alle drie de boodschappen verenigd.” The 1888 Materials, 803, 804.

Zuster White duidt de derde engel aan als de engel van Openbaring achttien, en geeft te kennen dat de eerste en de tweede engel parallel moeten lopen met de profetische geschiedenis die door de derde engel van Openbaring achttien wordt voorgesteld. Aldus stelt zij de nederdaling van de eerste engel op 11 augustus 1840 in overeenstemming met 9/11, en identificeert zij de engel van Openbaring achttien als „de derde engel”. De derde engel is de laatste van de drie en wordt getypeerd door de eerste; om deze reden deelt Zuster White ons mee dat de zending van de eerste engel identiek was aan de zending van de engel van Openbaring achttien, want de zending van beide engelen was „de aarde te verlichten met haar heerlijkheid”.

De „zeven donderslagen” vormen een afbakening van gebeurtenissen binnen de geschiedenis van de eerste en de tweede engel, die zullen worden herhaald in de geschiedenis van de derde engel. De Inspiratie heeft duidelijk gemaakt dat, wanneer wij deze geschiedenissen „regel op regel” met

elkaar in overeenstemming brengen, de nederdaling van de eerste engel in 1840 overeenkomt met Zijn nederdaling op 11 september. Dit duidt een beproevende boodschap aan die met twee getuigen moet worden gegeten, en brengt een teleurstelling in verband met het eerste wegmerk.

De „zeven donderslagen” vertegenwoordigen de profetische periode die met een teleurstelling begint en met een grotere teleurstelling eindigt.

Wanneer de profetische lijn van de nederdaling van de eerste engel wordt uitgelijnd met de komst van de tweede engel, brengt dit „een structuur van waarheid” voort. Waarheid wordt omschreven als drie stappen, waarbij de eerste en de laatste dezelfde zijn en de middelste stap op opstand wijst. Het uitlijnen van de eerste twee engelen met dit ontwerp brengt een structuur voort die uit de eerste en tweede engel bestaat en de derde engel van Openbaring achttien illustreert; en de derde engel van Openbaring achttien is een combinatie van zowel de eerste als de tweede engel.

De derde engel van Openbaring achttien bestaat uit twee stemmen. De eerste stem werd vervuld toen de gebouwen van New York op 11 september instortten, en de tweede stem van vers vier is de zondagswet. Binnen de periode van 11 september tot aan de zondagswet vertegenwoordigt de derde engel van Openbaring achttien een combinatie van de eerste en de tweede engel. Aangezien dit een feit is, is het gebruiken van de geschiedenis van die twee engelen, „regel op regel”, om de geschiedenis van de derde engel van Openbaring achttien weer te geven, het afstemmen van de eerste en de tweede engel op de eerste en de tweede engel.

Twee engelen komen aan bij de eerste teleurstelling, en beide engelen zijn profetisch verwant, en beide hebben een beproevende boodschap die in de hand van de engel is. De volgende wegmarkering die in de lijn wordt voorgesteld, zijn de tafelen van Habakuk, die rechtstreeks verbonden zijn met de hand van God. In de lijn van de eerste engel wordt de kaart van 1843 voortgebracht in mei 1842, en in de lijn van de tweede engel was er geen kaart. De kaart was geëindigd bij de komst van de tweede engel. De wegmarkering van Habakuks tafel in de lijn van de tweede engel is het wegnemen van Gods hand van een vergissing in de cijfers van de kaart van 1843.

Zijn hand bedekte een vergissing in het waymark van de eerste engel, en Zijn hand werd weggenomen bij datzelfde waymark, in de lijn van de tweede engel. Zo vertegenwoordigt het waymark van Habakuks tafelen in de parallelle lijnen van de eerste en de tweede engel twee stappen. In de eerste stap bedekt Zijn hand een vergissing, en aan het einde van de periode van het waymark van Habakuks tafelen neemt Hij Zijn hand weg. De vertoeftijd begon met de komst van de tweede engel en de vertoeftijd eindigt geleidelijk, te beginnen met het wegnemen van Zijn hand. Het waymark van Habakuks tafelen vertegenwoordigt een tijdsperiode die wordt gemarkeerd door Christus' hand aan het begin en Zijn hand aan het einde.

Twee handen worden gemarkeerd bij de eerste teleurstelling, en beide hebben een beproevende boodschap die genomen en gegeten moet worden. Vervolgens begint een periode van profetische tijd, die de fundamentele waarheden vertegenwoordigt, met Gods hand die bedekt en eindigend met Zijn hand die onthult. Het volgende wegmerk is de kampbijeenkoms te Exeter, waar de roep te middernacht hen die Christus' hand zouden volgen in het Allerheiligste scheidt en reinigt.

Toen Christus het Heilige der Heiligen binnenging, hief Hij Zijn hand op naar de hemel en zwoer dat er geen tijd meer zou zijn. Hij had zojuist de „zeven donderslagen” verzegeld, die de geschiedenis van de eerste twee engelen voorstellen, herhaald in de geschiedenis van de derde. Hij verzegelde de „zeven donderslagen” zoals Hij de profetieën van Daniël in hoofdstuk twaalf had verzegeld. In hoofdstuk twaalf van Daniël heft Christus, bij het eerste van drie symbolische tijdsperioden, beide handen op naar de hemel en verkondigt dat, wanneer de verstrooiing van Gods volk voleindigd is, zij die „mannen, een wonder” worden, gereinigd en als een offerande verheven zullen worden. De structuur van de eerste en tweede engel die wij thans overwegen, openbaart symbolisch bij iedere stap Gods hand.

Wanneer Hij de waarheid bedekt, brengt dit een teleurstelling voort, en wanneer Hij Zijn hand wegneemt, wordt licht voortgebracht, en het licht is het licht van de boodschap van de Middernachtsroep. De eerste teleurstelling tot aan de grote teleurstelling draagt de handtekening van alfa en omega en wordt uiteengezet binnen de structuur van de waarheid. Het begin vertegenwoordigt het einde, en de wegmarkering tussen de twee teleurstellingen beeldt het effect uit van het verzegelen en ontzegelen van de tafelen van Habakuk, hetgeen een ontzegeling is van de oude paden van Jeremia, en vertegenwoordigt het fundament waarop de tempel wordt opgericht voorafgaand aan de zondagswet, wanneer de voltooid tempel boven alle bergen wordt verheven. De middelste wegmarkering in het woord der waarheid vertegenwoordigt opstand, en openbaart in de geschiedenis die wordt voorgesteld door de uiteindelijke scheiding van de tarwe en het onkruid de opstand van de dwaze maagden.

De opstand die wordt voorgesteld door het wegmerk van Habakuks tafelen, wordt als voortschrijdend voorgesteld, want het is niet één enkel wegmerk, maar een periode met een duidelijk bepaald begin en einde, zoals voorgesteld door Gods hand. Gods hand is tweemaal aanwezig bij de eerste teleurstelling, want er zijn twee engelen die beiden een boodschap in hun hand hebben. Het volgende wegmerk van opstand heeft een begin- en een eindhand, zodat het eveneens twee handen binnen zijn profetische kenmerken heeft. Het derde wegmerk van de grotere teleurstelling duidt Christus aan terwijl Hij Zijn hand opheft en zweert bij de hemel, juist in de passage waarin de zeven donderslagen verzegeld worden, zoals in Daniël hoofdstuk twaalf. Juist op het punt waar de engel het einde van de profetische structuur van de eerste twee engelen markeert die wij nu beschouwen, beëindigt Hij de toepassing van profetische tijd en plaatst Zichzelf in een parallelle passage in het boek Daniël, waar Hij niet Zijn hand opheft, maar beide Zijn handen opheft.

In Daniël twaalf zijn er drie profetische perioden die in de laatste dagen worden ontzegeld, want dit is wat Gods volk in de laatste dagen overkomt. Het eerste dat in Daniëls laatste, climaxachtige visioen wordt vermeld, was dat Daniël, die het overblijfsel van Gods volk vertegenwoordigt, inzicht had zowel in de zaak als in het visioen. Het laatste dat door Daniël is opgetekend, is hoe de toename van kennis werd aangewend door de Leeuw uit de stam van Juda om de laatste opwekking en hervorming onder Gods volk teweeg te brengen, dat wordt gekenmerkt als degenen die inzicht hebben. Hij volbrengt de verzegeling van Zijn volk door de „zeven donderslagen” van Openbaring te ontzegelen in samenhang met het ontzegelen van de „drie perioden” van Daniël twaalf.

Wanneer Jezus vaststelt dat aan het einde van de drieënhalve profetische dagen waarin de macht van Gods volk verstrooid wordt, al de „wonderen” voleindigd zouden zijn, duidt Hij daarmee juli 2023 aan, toen de drieënhalve dagen van dood op de straten van Openbaring elf ten einde waren. Nu zouden de wonderen vóór de zondagswet voleindigd zijn. Hij markeerde juli 2023 door niet één, maar beide handen op te heffen. Daarmee markeerde Hij het einde van de vertoeftijd, zoals toen Hij Zijn hand wegnam van de vergissing in de Milleritische geschiedenis. De eerste teleurstelling vond plaats op 18 juli 2020, zoals voorafgebeeld door de eerste teleurstelling van de Millerieten, en de vertoeftijd begon en duurde voort totdat Hij in juli 2023 voor de tweede maal Zijn hand uitstreekte om Zijn overblijfsel bijeen te brengen.

De eerste teleurstelling wordt voorgesteld door Gods hand die een vergissing bedekt, welke voor de Millerieten bestond in het aanwijzen van het jaar 1843 in plaats van 22 oktober 1844. Die teleurstelling wordt voorgesteld in vers twaalf van hoofdstuk twaalf. De eerste teleurstelling wordt voorgesteld doordat Zijn hand de vergissing bedekt, en werd getypeerd door de Millerieten die tot de eerste teleurstelling kwamen. Het woord in vers twaalf is „komt”. Zalig is hij die wacht, en die „komt” tot de 1335; zalig is hij die „komt” tot de teleurstelling van 19 april 1844. Het woord dat als „komt” is vertaald, betekent „aanraken”. De Millerieten beleefden hun eerste teleurstelling toen het jaar 1843 het jaar 1844 raakte. Vers twaalf van Daniël twaalf duidt de eerste teleurstelling aan van zowel 19 april 1844, maar meer rechtstreeks de eerste teleurstelling van 18 juli 2020.

De eerste profetische periode en de laatste profetische periode van de drie perioden die in de tijd van het einde worden ontzegd, wanneer de kennis vermeerderd wordt en de uiteindelijke scheiding van de tarwe en het onkruid volbrengt, en aldus de ontzegging van het profetische licht aanwijst dat de honderdvierenveertigduizend verzegelt, zijn dezelfde profetische periode.

De eerste periode van vers zeven is het einde van de verstrooiing van de drieënhalve dagen van Openbaring elf in juli 2023, en de periode in vers twaalf is het begin van diezelfde verstrooiing op 18 juli 2020. Alfa en Omega had in Daniël twaalf de geschiedenis van de zeven donderslagen gemarkeerd als de geschiedenis die begint bij de teleurstelling van 18 juli 2020 en drieënhalve symbolische dagen later in juli 2023 eindigt. Even belangrijk is dat, toen Alfa en Omega het begin en het einde van de laatste vertoeftijd markeerde, Hij niet één, maar beide handen naar de hemel ophief en zwoer bij Hem Die leeft in alle eeuwigheid.

De Zoon van God, die de Zoon des mensen is, legt een eed af met de Vader, juist daar waar het hoogtepunt van het verhaal van Gods verbondsvolk begon, toen Christus Abram eerst riep met een belofte en vervolgens de belofte bevestigde met een eed. Doe uw schoenen uit, want u staat op heilige grond!

De middelste brief van de drie profetische perioden is niets minder dan de omega-vervulling van de verbondstijdprophetie van 430 jaar van Abram en Paulus, zoals voorgesteld in de 1290 jaar van vers elf. Het vers, benaderd met Milleritisch begrip, duidde op een periode van dertig jaar van voorbereiding voor het pausdom, gevolgd door 1260 jaar van pauselijke vervolging. Abrams 430 jaar vertegenwoordigt slavernij en bevrijding in een specifiek volk, in samenhang met het feit dat de eerste dertig jaar de periode voorstellen waarin de Heere met Abram in verbond trad. De dertig

jaar van voorbereiding voor de priesters begonnen in 1989, ten tijde van het einde, en de dertig jaar eindigen bij de zondagswet, wanneer het vers aangeeft dat de gruwel der verwoesting zou worden opgericht en vervolgens Gods volk gedurende 1260 symbolische jaren zou vervolgen, in overeenstemming met Johannes' 42 symbolische maanden in Openbaring dertien.

De reformatorische beweging van de honderd vierenveertigduizend begon in 1989, toen de Heere Zijn werk begon om een priesterschap voor te bereiden om te dienen gedurende de crisis te middernacht, die begint bij de zondagswet. De Alfa en Omega stond op het water van de Hiddekel en hief beide Zijn handen op naar de hemel, terwijl Hij zwoer dat, wanneer de verstrooiing van 18 juli 2020 tot juli 2023 vervuld zou zijn, de wonderen die verband houden met Christus' werk om Zijn Goddelijkheid met de mensheid te verenigen, voltooid zouden zijn.

Dit is dezelfde uitspraak als in hoofdstuk tien, in de lijn van de zeven donderslagen, want Hij beëindigde daar niet alleen de profetische toepassing van de tijd, maar Hij maakte ook bekend dat in de dagen van het klinken van de zevende bazuin het geheimenis van God voleindigd zou worden. De parallele passage in Daniël twaalf maakt duidelijk dat, toen de verstrooiing in juli 2023 ten einde kwam, ook de voltooiing van de verzegeling van Gods volk voleindigd zou zijn, zoals voorgesteld door het klinken van de zevende bazuin, dat samenviel met Christus' opheffen van Zijn hand en Zijn zweren in beide parallele passages.

De eerste profetische periode en de laatste profetische periode van de drievoudige boodschap van Daniël twaalf bezitten een alfa- en omega-signatuur. De eerste periode van vers zeven identificeert het einde van precies dezelfde periode waarvan vers twaalf het begin markeert. Tussen verzen zeven en twaalf wordt de geschiedenis van de tijd van het einde vanaf 1989 tot aan het sluiten van de genadetijd weergegeven. In het midden van de alfa-periode van vers zeven en de omega-geschiedenis van vers twaalf wordt de laatste opstand van de mensheid vanaf de zondagswet totdat Michaël opstaat weergegeven, en wel in juist het hoofdstuk waarin Michaël opstaat.

De opstand van de middeleeuwen is in de eerste plaats de uiterlijke geschiedenis van opstand, maar de eerste dertig jaar vormen de innerlijke geschiedenis van de voorbereiding van de priesters die in directe confrontatie staan met de uiterlijke machten die in de daaropvolgende periode van 1260 worden voorgesteld.

De middelste periode vertegenwoordigt de opstand van de dertiende letter van het Hebreeuwse alfabet, en zij verenigt zich met het innerlijke, aangezien zij de laatste strijd van de grote controverse op de planeet aarde uitbeeldt, terwijl de genadetijd voortduurt. Haar verbinding van het uiterlijke en het innerlijke is tevens de boodschap van Daniël's laatste visioen, voorgesteld door de rivier Hiddekel en de drie hoofdstukken die eveneens het merkteken van Alfa en Omega dragen en zijn opgebouwd op de structuur van de waarheid. Het eerste en het laatste hoofdstuk behandelen de verzegeling van Gods volk, dat wordt voorgesteld als de sterren die voor eeuwig schijnen. Het middelste hoofdstuk van opstand duidt dezelfde geschiedenis aan die in vers elf wordt weergegeven met de 1290 jaren, hetgeen het middelste vers is in precies dezelfde structuur.

Wanneer Christus Zijn hand gebruikt binnen de profetische structuur, vertegenwoordigt zij vele waarheden, maar zij vertegenwoordigt ook het pad waarop Hij Zijn volk leidt. De openbaring van Jezus Christus begon in juli 2023 ontzegeld te worden. Die ontzegeling omvat ook de ontzegeling van de zeven donderslagen en de boodschap van Daniël zoals die binnen hoofdstuk twaalf wordt voorgesteld. De ontzegeling vindt plaats binnen de verborgen geschiedenis van vers veertig, die in 1989 begon en bij de zondagswet eindigt. In die geschiedenis zal Gods volk verzegeld worden, en zij worden verzegeld door de uitstorting van de Heilige Geest. De uiteindelijke uitstorting van de Heilige Geest wordt aangeduid in het achtste hoofdstuk van Openbaring, waar zij wordt voorgesteld als het zevende en daarom het laatste zegel. De Leeuw uit de stam van Juda heeft in hoofdstuk vijf overwonnen om het boek te openen dat met zeven zegels verzegeld was.

Het zesde zegel deed de vraag aan het einde van hoofdstuk zes rijzen, wie staande zou kunnen blijven gedurende de periode waarin er niet langer bemiddeling voor de zonde is.

Want de grote dag van zijn toorn is gekomen; en wie zal kunnen standhouden? Openbaring 6:17.

Het volgende hoofdstuk, of men kan zeggen het volgende vers, voert de verzegeling in van de honderdvierenveertigduizend en van de grote schare die tijdens de crisis van de zondagswet in Gods koninkrijk wordt verzameld. De honderdvierenveertigduizend vormen het antwoord op de vraag van het zesde zegel. Nadat zij in hoofdstuk zeven zijn voorgesteld, duidt hoofdstuk acht vervolgens aan dat het zevende en laatste zegel wordt weggenomen.

En toen Hij het zevende zegel geopend had, werd er een stilte in de hemel, omtrent een half uur. En ik zag de zeven engelen die vóór God stonden; en hun werden zeven bazuinen gegeven. En een andere engel kwam en stond bij het altaar, met een gouden wierookvat; en hem werd veel reukwerk gegeven, opdat hij het, met de gebeden van alle heiligen, zou offeren op het gouden altaar dat vóór de troon was. En de rook van het reukwerk, die met de gebeden der heiligen opsteeg, ging uit de hand van de engel op vóór God.

En de engel nam het wierookvat, vulde het met vuur van het altaar en wierp het op de aarde; en er kwamen stemmen, donderslagen, bliksemstralen en een aardbeving. Openbaring 8:1–5.

Het „vuur”, in Jesaja hoofdstuk zes voorgesteld als een „gloeiende kool”, dat Zuster White aanduidt als een symbool van reiniging, wordt van het altaar genomen en op de aarde geworpen. Het „vuur” uit de hemel op Pinksteren werd voorgesteld als tongen van „vuur”. „Vuur” is wat de Boodschapper van het Verbond gebruikt om de zonen van Levi te reinigen.

“‘Wiens wan in Zijn hand is, en Hij zal Zijn dorsvloer grondig reinigen en Zijn tarwe in de schuur bijeenbrengen.’ Mattheüs 3:12. Dit was een van de tijden van reiniging. Door de woorden der waarheid werd het kaf van de tarwe gescheiden. Omdat zij te ijdel en eigengerechtig waren om terechtwijzing te ontvangen, te wereldsgezind om een leven van nederigheid te aanvaarden, keerden velen zich van Jezus af. Velen doen nog steeds hetzelfde. Zielen worden heden ten dage beproefd, zoals die discipelen in de synagoge te Kapernaüm beproefd werden. Wanneer de waarheid tot het hart doordringt, zien zij dat hun leven niet in overeenstemming is met de wil van God. Zij zien de noodzaak van een algehele verandering in

henzelf; maar zij zijn niet bereid het zelfverloochenende werk ter hand te nemen. Daarom worden zij toornig wanneer hun zonden aan het licht worden gebracht. Beledigd gaan zij weg, evenals de discipelen Jezus verlieten, mompelend: ‘Dit woord is hard; wie kan het aanhoren?’”
De Wens der Eeuwen, 392.

Vuur was het dat neerdaalde op Elia’s offer, zoals het ook geschiedde met Gideons offer aan de engel. Het “vuur” der reiniging is Gods Woord, want heilig gemaakt worden is geheiligd worden door Zijn Woord. Het “vuur” dat op de aarde wordt neergeworpen wanneer het zevende zegel wordt weggenomen, duidt op de bekrachtiging van de profetische boodschap die in de laatste dagen wordt ontzegeld, tijdens het klinken van de zevende bazuin, tijdens de uiteindelijke en volmaakte vervulling van de gebeurtenissen die door de zeven donderslagen worden voorgesteld en bevestigd door de drie profetische tijdsperioden van Daniël twaalf, die tot de laatste dagen verzegeld waren.

De Openbaring van Jezus Christus, die kort vóór het sluiten van de menselijke genadetijd wordt ontsloten, omvat de ontsluiting van de zeven donderslagen, de verwijdering van het zevende zegel, de ontsluiting van Daniël twaalf, en de ontsluiting van de verborgen geschiedenis van vers veertig van Daniël elf, juist die geschiedenis waarin de engel de Man in linnen vroeg wat het einde van deze wonderen zou zijn.

De Man in linnen antwoordde en zei: Wanneer u komt tot het einde van de verbeidende tijd in juli 2023, hebt u de geschiedenis van de verzegeling van de honderdvierenveertigduizend bereikt.

Hij zei ook dat—aan het einde van de drieënhalve symbolische dagen van Openbaring elf—een profetische boodschap uit het boek Daniël ontzegeld zou worden, zoals voorafgebeeld door de tijd van het einde in 1798. De waarheid die dan, aan het einde van drieënhalve symbolische dagen, ontzegeld zou worden, zou te vinden zijn in juist de negen verzen uit het boek Daniël die het verzegelen en ontzegelen van het boek Daniël aanwijzen en omschrijven.

Wij zullen deze zaken in het volgende artikel voortzetten.

‘Toen Christus naar deze aarde kwam, verborgen de overleveringen die van geslacht op geslacht waren doorgegeven, en de menselijke uitleg van de Schriften, voor de mensen de waarheid zoals zij in Jezus is. De waarheid lag bedolven onder een massa van overlevering. De geestelijke strekking van de heilige geschriften was verloren gegaan; want in hun ongeloof sloten de mensen de deur van de hemelse schat. Duisternis bedekte de aarde, en dikke duisternis de volken. De waarheid zag uit de hemel neer op de aarde; maar nergens werd de goddelijke afdruk geopenbaard. Een somberheid als de doodsslui er lag over de aarde uitgespreid.’

“Maar de Leeuw uit de stam van Juda heeft overwonnen. Hij opende het zegel dat het boek van goddelijke onderwijzing gesloten hield. Het was de wereld toegestaan de zuivere, onvervalste waarheid te aanschouwen. De Waarheid zelf daalde neer om de duisternis terug te dringen en de dwaling tegen te werken. Een Leraar werd uit de hemel gezonden met het licht dat ieder mens zou verlichten die in de wereld komt. Er waren mannen en vrouwen die ernstig naar kennis zochten, naar het vaste profetische woord, en toen het kwam, was het als een licht dat

schijnt in een duistere plaats.” Spalding Magan, 58.

“De schriftgeleerden en Farizeeën beweerden de Schriften uit te leggen, maar zij legden die uit in overeenstemming met hun eigen denkbeelden en overleveringen. Hun gebruiken en stelregels werden steeds veeleisender. In zijn geestelijke betekenis werd het heilige Woord voor het volk als een verzegeld boek, voor hun begrip gesloten.” Signs of the Times, 17 mei 1905.